

Celobert

Revista singular, local i de país

- PUIGCERDÀ
- OLOT
- LLANÇÀ
- PORT DE LA SELVA
- ROSES
- FIGUERES
- BANYOLES
- L'ESCALA
- L'ESTARTIT
- TORROELLA DE MONTGRÍ
- PALS
- GIRONA
- CALDES DE MALAVELLA
- PALAMÓS
- PLATJA D'ARO
- CALONGE - SANT ANTONI
- SANT FELIU DE GUÍXOLS
- S'AGARÓ
- SANTA CRISTINA D'ARO
- BLANES

La 1a xarxa immobiliària de Girona

30

Anys de trajectòria

20

Oficines

Gi

Referents a la Costa Brava i Girona

+ de 1.100

Habitatges de lloguer

+ de 2.000

Habitatges en venda

Juan David Salcedo Muñoz
www.salcedofoto.com

Recordo que la vaig fer al 2018 el dia del meu aniversari, vaig haver de parar el cotxe en una carretera de Castril de las Peñas per una tempesta d'estiu. Mentre les gotes de pluja colpejaven violentament el cotxe, als meus ulls naixien dues llàgrimes. Eren les primeres de les moltes que, a dojo i sense motiu aparent, van aparèixer aquell any. Sé que a l'acabar vaig fer aquesta foto i sé que vaig fotografiar gotes, però encara no sé si aquestes gotes eren pluja o llàgrimes.

I què importa quan marxen i et deixen la ment i el cel oberts i nets?

*Una llengua no mor
perquè els que no la
saben no l'aprenen,
una llengua mor
perquè els que la saben
no la parlen*

De l'editor 4

Amplificar la mentida
Reconeixement a Tonko Maroević

Valor afegit 5

Una Diada, cinc noms

Vila de Blanes 6

Fets i gent

Vila de Lloret 15

Fets i gent

Reportatge 24

El Far de Tossa

Vila de Tossa 26

Fets i gent

Cavil·lacions 27

L'enèssim senyal, I

Va de llibres 26

Novetats editorials

Concurs

Ets un apassionat de la fotografia? T'agradaria veure la teva instantània a la nostra portada? Ara és el teu moment. Agafa la càmera i participa!

Envia'ns la proposta a info@celobert.cat seguint els requisits que t'expliquem a continuació, i si és una de les seleccionades serà publicada a la portada de la revista **Celobert**.

Requisits

1. Temàtica: Celobert
2. Format vertical
3. Resolució 300 ppp
4. Explicació de la fotografia (450 caràcters màx.)
5. Títol de la fotografia
6. Nom i cognoms de l'autor
7. Web o xarxes socials de l'autor

Bases

1. Les persones participants assumeixen l'autoria i originalitat de la fotografia, així com cedeixen gratuïtament la seva obra, perquè, en cas de ser seleccionada, sigui publicada a la portada de la revista **Celobert**. Aquesta es posarà en contacte via e-mail amb l'autor seleccionat prèviament a la seva publicació.
2. L'enviament de la proposta implica l'acceptació d'aquestes bases.

Els lectors de **Celobert** que ho vulgueu, podeu demanar que us fem arribar la revista en format pdf a info@celobert.cat

El paper amb el qual confeccionem el **Celobert** prové d'explotacions forestals sostenibles i per a la seva producció s'han seguit els més estrictes controls mediambientals.

Celobert

Edició Costa Brava Sud
Noticiari i opinió de la vida quotidiana
Setembre 2020 | Núm. 183

Editor i director

Lluís Amat
639 082 976 | info@celobert.cat

Patrocinadors

Comptem amb el suport dels
anunciants d'aquesta edició

Disseny gràfic i maquetació

Maria Àngels Maresma

Col·laboradors

Aitor Roger, Alba Lupiáñez,
Guifré Ripoll, Marina Garcia Carbonell,
Maria Joancomartí, Jaume Planas,
Maia Kanaan, Pol Ginesta, Olga Casado,
Fèlix Rabassa i Maximià de Bonós

Convidats

Ferran Casas, Rosa M.Sureda Solà
i Josep Borrell

Fotos

M. Assumpció Comas, Tomàs Solà,
Arxius Municipals i Ajuntament
de Blanes, Lloret i Tossa

Il·lustracions

Joan Antoni Poch

Consell lingüístic

Anna Camps i Puig

Dipòsit legal

GI-1121-2003 Cap part d'aquesta
publicació pot ser reproduïda o difosa
per cap mitjà sense permís de l'editor

Amplificar la mentida

Joan Antoni Poch

La maquinària per convertir l'independentisme en un moviment violent està en marxa. I de quina manera! No només s'estan manipulant els fets –com ja van pretendre sense èxit amb la repressió de l'1 d'octubre–, sinó que estan intentant construir una mentida per justificar el relat amb què sustenten la causa general contra l'independentisme. I no s'ha de caure en el parany ni servir en safata allò que estan perseguint. El moviment independentista ha tret milions i milions de persones al carrer en els darrers anys i sempre, sempre, ho ha fet pacíficament. Tant quan es tractava de denunciar la salvatge retallada de l'Estatut, com per reclamar la independència, denunciar la repressió de l'1-O o demanar la llibertat dels presos polítics. I així hauria de continuar sent, malgrat que la ràbia i la indignació demani al cos d'alguns una altra cosa. ■

Reconeixement a Tonko Maroević

S'ha mort l'escriptor croat Tonko Maroević (1941)
introduïdor de la cultura catalana al seu país

El passat onze d'agost es va morir el poeta i traductor croat Tonko Maroević. Maroević era poeta, assagista, traductor, crític d'art i acadèmic i va jugar un paper decisiu en la introducció de la cultura catalana al seu país. Maroević va morir d'un atac de cor en la seva casa de l'illa de Hvar.

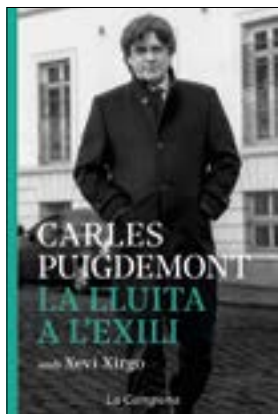
Maroević va ser un dels grans promotors del PEN Club a Croàcia, a través del qual va organitzar l'important trobada a Dubrovnik l'any 1993, quan Croàcia ja havia proclamat la independència però encara patia la guerra d'agressió per part de Iugoslàvia

En la seva faceta de traductor Maroević havia portat al croat els versos de Bartomeu Rosselló-Pòrcel, Salvador Espriu, Montserrat Abelló, Joan Maragall o Joan Salvat-Papasseit. Pocs mesos abans de la seva mort havia participat en la promoció de l'obra de Carles Torner. També havia escrit l'apartat dedicat a la literatura catalana en la història de la literatura mundial, publicada en croat. El 1987 va publicar en croat una antologia de la poesia catalana. ■

Ferran Casas,
periodista, subdirector
del Grup Nació Digital
i president del Grup
de Periodistes
Ramon Barnils

Oriol Junqueras
i Marta Rovira
Ara llibres
98 pàg.

Carles Puigdemont
La Campana
383 pàg.

O l'independentisme surt de les pròximes eleccions amb un full de ruta compartit, concret, ambiciós i realista o haurà de buscar uns altres líders

Diada de pandèmia, de poca gent al carrer, i també de desunió i desorientació independentista a les portes d'unes eleccions. Ningú és capaç de garantir que s'hi arribi havent refet un mínim d'unitat estratègica, ara la que l'orgànica de les llistes ja no fa patxoca a ningú. Tampoc ningú ha gosat a parlar de "l'última diada autònoma", però sí que tothom fa vots perquè sigui l'última amb presos, exiliats i represaliats i els efectes de la seva situació. És difícil però és tan lògic demanar-ho com ser conscient de les dificultats. S'atura, per força, el carrer però no la repressió i les peticions d'amnistia i de no plegar veles han marcat el dia amb més o menys contundència en el camp sobiranista. La Diada 2020 es pot resumir en cinc protagonistes.

1. Coronavirus. La Diada no ha escapat a l'excepció. També li passarà al curs escolar, que arrencar el dilluns 14. Obrir les escoles és imprescindible, però manifestar-se de forma massiva i festiva, no. Per això, s'han imposat els actes descentralitzats i petits, i també s'ha generalitzat la distància social. La pandèmia, però, no pot implicar que la mobilització s'esllangueixi. Cal, ara i en els mesos que vindran, ser persistents i imaginatius. No manifestar-se, no sortir al carrer i, en definitiva, no alçar la veu fa només favor de l'estatu quo. A favor dels que no aixequen el peu de l'accelerador de la repressió o tant els fa, però també dels que pretenen respondre a la crisi que ens ve amb menys drets i sense revisar un repartiment de la riquesa que és injust.

2. Quim Torra. El president de la Generalitat és en l'ocàs del seu mandat, que acabarà sense haver aconseguit els objectius polítics que es va marcar. La setmana que ve afrontarà un debat de política general al Parlament on seran protagonistes l'inici del curs escolar i la seva imminent inhabilitació al Suprem (ell és el primer que la dona per feta), que es començarà a resoldre definitivament el dijous 17. No hi ha acord sobre com acabar la legislatura, ni al Govern ni en el conjunt de les forces independentistes.

3. Carles Puigdemont. El president a l'exili ha aconseguit fer-se present també a la Diada. Ja no pretén ser el referent de la unitat (els seus llibres, farcits de retrets a la CUP i, sobretot, als seus socis d'ERC, i el trencament amb el PDE-Cat ho farien inversemblant) i ara es tracta de mantenir en tensió als seus i guanyar el suport dels independentistes decebutos amb les vies més pragmàtiques.

Puigdemont espera per concretar la seva oferta política i no explica en què consisteix

la "confrontació intel·ligent" que va anunciar fa unes setmanes. Per ara es limita a confrontar amb la resta de formacions independentistes, fins i tot, en el missatge que ha fet públic com a president del Consell per la República, un organisme d'entrada transversal i que en aquesta Diada ha usat per esmenar a la totalitat l'estratègia d'ERC. El president a l'exili té nas polític i espera que prou crèdit per tornar a guanyar la partida als republicans.

4. Oriol Junqueras. La presó ha provocat que el líder d'ERC no hi hagi sigut físicament, i tampoc de forma telemàtica. Ell i Marta Rovira estan, però, de promoció del seu llibre, que té dos objectius: fer evident que ERC té un full de ruta, encara que no sigui ni ràpid ni èpic; i que els seus dos líders fan pinya i conformen una oferta política sòlida. El problema el tenen a Madrid.

La seva estratègia exigeix fer moure el govern central i no poden garantir que, sent-ne més i més determinats, això passi, ni amb l'actual govern ni amb qualsevol altra fórmula, que serà encara més refractària. ERC no se la jugava a la Diada. S'ho farà amb el que passi a Madrid en la negociació dels pressupostos i en l'actitud del govern espanyol en relació al procés català, i també el dilluns amb l'inici del curs. Les seves conselleries han gestionat la Covid-19 i s'han vist mancances en la gestió i el discurs que no són aliens a altres governs però que necessiten rectificar abans que es convoqui la ciutadania a les urnes.

5. Entitats. Òmnium i l'ANC han aconseguit manifestar-se de forma imaginativa malgrat les limitacions. Són l'avantguarda popular d'un moviment ampli però que, com deia Marcel Mauri, acusa la desunió interna i tampoc són aliens a les errades. La seva entitat és prudent amb els partits i demana fer-ho junts, amb el ritme que s'acordi, mentre se centra en la lluita pels drets civils.

L'ANC està més ansiosa, és més intensa i està més convençuda que mai que el seu rol ha de ser el d'empènyer més fort i no renunciar al mandat de l'1-O, que Junts per Catalunya i ERC van desar al calaix el 27-O. "Llegiu-vos l'un a l'altre", els deia Elisenda Paluzie a Puigdemont i Junqueras, en una petició al diàleg i el diagnòstic compartit que comparteix un ampli espectre de les bases republicanes. O ho fan ara, i de les pròximes eleccions -i després de comptar-se l'independentisme en surt de nou unit i amb un full de ruta compartit, concret, ambiciós i realista o caldrà que ho faci algú altre. ■

Les dones tenen un paper rellevant en la farmàcia. Mercè Oms, Miriam Oms, Maria Dolors Bassols i Roser Arias.

Els farmacèutics Oms provenen d'una llarga nissaga de metges dels que tenim notícies ja en el segle XVII, quan el blanenc Antoni Oms i Andreu, fill d'un patró, germà d'un "ciudadà honrat" de Barcelona i nét de mariner, inicia una nissaga formada per nou generacions

El segueixen els metges Josep Oms i Gelcens, Antoni Oms i Morell, Josep Antoni Oms i Jofre, Josep Oms i Cots, Francesc Oms i Buixons, Lluís Oms i Garrigoles, Joaquim Oms i Miralbell i Francesc Xavier Oms i Burcet. D'aquesta manera la vocació mèdica es va anar traspasant de pares a fills ininterrompudament durant més de tres-cents anys de servei a la nostra vila i els darrers anys també a Tossa de Mar, on exerceix com a metge i alcalde el darrer dels metges Oms.

El seu fill Joaquim Oms i Plandiura canvia d'ofici, però continua oferint un servei públic i exerceix com a farmacèutic. Es casa amb una altra farmacèutica, Maria Dolors Bassols, filla d'Olot, a qui coneix a la Universitat. L'any 1934 obren farmàcia pròpia. En ser en Joaquim cridat a files durant la guerra, la senyora Maria Dolors porta la farmàcia tota sola mentre ell servia a l'exèrcit fent de soldat. També l'ajuda la seva cunyada Josefina Oms, que és infermera. Com veurem el paper de les dones en el negoci fou i continua sent rellevant.

Amb l'obertura de la farmàcia desapareix l'antic abeurador per al cavall i l'espai on es guardava la tartana, des d'on sortia el metge Francesc Xavier Oms per anar a fer la visita a les cases més allunyades. El seu fill Francesc Xavier Oms i Bassols continua l'ofici de farmacèutic, junt amb la seva dona, també farmacèutica, Roser Arias, que tenen garantida la continuïtat de la mà de dos dels seus cinc fills, en Joaquim i la Miriam, també farmacèutics, i del seu gendre David Romance, a qui des de fa setze anys trobem atenent-nos a la farmàcia, als baixos de la casa pairal dels Oms, al carrer Nou de Blanes.

Pugem al pis de dalt de ca l'Oms per parlar una bona estona amb Francesc Xavier i la seva esposa Roser; amb la Mercè Oms Bassols, també farmacèutica; i amb Quira Oms Arias, llicenciada en Història. Amb ells aprenem com és el dia a dia a la seva farmàcia i els canvis que ha viscut al llarg del temps. Després de parlar de les trobades familiars a Olot, les anomenades "Basolades", i de descobrir alguns dels

parentius que mantenen amb personatges com el mecenes d'art Luís Plandiura o el compositor Xavier Montsalvatge, avancem per altres camins i m'expliquen que encara conserven un aparell on s'esterilitzaven les gases i materials de cura, un autoclau. I és que en temps de la guerra Civil era la única farmàcia oberta al poble i la feina que s'havia de fer era molta.

La Mercè estudia Farmàcia a la Universitat de Barcelona empesa pel desig del pare. En aquells anys la carrera només es podia estudiar a Madrid, Barcelona,

La vocació mèdica es va anar traspasant de pares a fills ininterrompudament durant més de tres-cents anys de servei a la nostra vila

Durant uns anys esdevé la titular de la farmàcia del carrer Nou i el pare obre la farmàcia que hi ha a la plaça de Nostra Senyora del Vilar

Granada i Santiago. Amb 10 anys ja va anar a estudiar a Barcelona, al Col·legi Nostra Senyora de Lourdes, a la Via Augusta, on cursa el Batxillerat. Viu a casa dels seus oncles. Ella forma part del curs que inaugura la nova Facultat de Farmàcia a Pedralbes. Acaba la carrera i es llicencia el 1962. És potser la primera blanenca amb una llicenciatura universitària. Torna a Blanes i es casa amb l'empresari del cinema Francesc Giralt. La Mercè ajuda als pares en tot allò que pot, sobretot els estius, i també en el bon funcionament dels cinemes. Durant uns anys esdevé la titular de la farmàcia del carrer Nou i el pare obre la farmàcia que hi ha a la plaça de Nostra Senyora del Vilar, a les conegudes com les cases barates dels Pins. La mare fa de directora tècnica en un laboratori a Barcelona, però és ella la que està al capdavant de la farmàcia dels Pins, com després fa el seu fill Francesc Xavier, ajudat per la que es converteix amb la seva esposa Roser. Es casen l'any 1966 i poc després ella acaba la carrera de Farmàcia. En Francesc Xavier el 1956 juga en el R.C.D. Espanyol de futbol i és quan es proclama campió d'Espanya jugant en l'equip de la Selecció Juvenil Catalana. Però, quan la parella es coneix, a la Facultat de Farmàcia, ell ja ha deixat el futbol i fa judo, esport que introdueix a Blanes per primera vegada.

La Roser és una veneçolana de mare catalana. Glòria Buxeda és una dona culta, que parla francès i toca el piano. S'havia quedat vídua molt jove i creu que el millor que pot fer és tornar a la terra on havia nascut. Inculca a les seves filles la importància de tenir una bona base de cultura general, però també una carrera. La germana de la Roser – que havia començat la carrera d'Enginyeria a Veneçuela – quan arriba a Catalunya i veu que no hi ha dones

El matrimoni format per Joaquim Oms i Maria Dolors Bassols.

impartint aquests estudis decideix canviar d'opció i fer Farmàcia. La Roser segueix aquest camí.

Les dues primeres filles del matrimoni, la Quira i la Míriam, neixen i donen els primers passos als Pins, on juguen en un parc al terra de la farmàcia amb els pots de llauna de les farinetes i de la llet pels nens. En Francesc Xavier troba feina en un laboratori de Barcelona i la família es trasllada a viure a la ciutat, on hi passen uns cinc anys, fins que marxen a Bilbao on envia una sol·licitud de treball després de llegir un anunci que publica La Vanguardia.

Es casen l'any 1966 i poc després ella acaba la carrera de Farmàcia

Arriba a Bilbao el 1975, l'any de la mort del dictador Francisco Franco. I ho fa amb el bagatge d'haver sigut regidor a l'Ajuntament de Blanes en temps de Domènec Valls, president del Club Vela en l'època de les obres del nou port, esportista, farmacèutic i pare de quatre fills, perquè a Barcelona havien nascut la Meritxell i en Joaquim. Tot i ser uns

El 1978, després de la mort del pare, tornen a Blanes i en un primer moment en Francesc Xavier pren el relleu al capdavant de la farmàcia del carrer Nou

anys difícils, amb la banda terrorista ETA plenament activa, troben una ciutat amb una gent molt acollidora. Treballa com a gerent al Club de Campo de la Sociedad Bilbaina. La Roser col·labora amb l'AMPA a l'escola dels fills. El 1978, després de la mort del pare, tornen a Blanes i en un primer moment en Francesc Xavier pren el relleu al capdavant de la farmàcia del carrer Nou, després d'acordar-ho amb les seves germanes Mercè, que treballa en el negoci dels cinemes, i Maria Dolors, que és assistent social i que el 1979 es converteix en la primera alcaldessa de Blanes, pel PSC. La mare ja és gran i es jubila de la farmàcia, on va ser peça clau pel seu bon funcionament durant tots aquests anys, despatxant darrera el taulell o fent fórmules i pomades.

“Poder ajudar a la gent, a vegades sense que s'emportin cap medicament, només parlant o amb un remei natural, ens fa més persones”

El matrimoni Oms Arias té el cinquè fill, en Xavier. En Francesc Xavier també fa les formules magistrals, és el secretari del Col·legi de Farmacèutics de Girona i fa de tarifador a partir de les receptes del metge, que acabaven amb l'establert h.s.a., l'equivalent a l'“hágase según el arte”, una feina que després continua la Roser. En Francesc Xavier fa de gerent a l'Hospital Sant Jaume i torna a ser regidor de l'Ajuntament. Ella és qui continua fins a l'actualitat a la farmàcia. Ara ja té la jubilació activa i qui hi està sempre és el seu gendre, en David Romance. Després d'una hora de conversa la Roser ens explica que el seu treball li ha permès conèixer millor a les persones

i els seus problemes. “La gent ja no es confessa però la saleta on es pren la tensió és com un confessional, explica la Roser. “Poder ajudar a la gent, a vegades sense que s'emportin cap medicament, només parlant o amb un remei natural, ens fa més persones.” En Francesc Xavier destaca la funció social de la farmàcia, “sobretot en els anys que estàvem als Pins, on no hi havia metge i tampoc existia un ambulatori a Blanes.” I sembla que la continuïtat familiar dels Oms en el món farmacèutic està garantida, perquè la Marta, una filla d'en David i la Míriam Oms — que també es van conèixer a la Universitat — a part de ser una gran atleta, també està estudiant Farmàcia. ■

Farmàcia Oms Arias

Tel. 972 330 595
C. Nou, 8, Blanes (Centre Vila)

Pol Ginesta, redactor

La Fundació Carl Faust presenta la biografia de Carl Faust, creador del Jardí Botànic Marimurtra

“Marimurtra, la república dels biòlegs” és el resultat d'una recerca profunda en el personatge duta a terme per l'historiador Eduard Puigventós

Marimurtra, la república dels biòlegs
Biografia de Carl Faust

Edita Fundació Carl Faust
690 pàg.
PVP 33 €

Carl Faust va ser un empresari i filantrop alemany establert a Barcelona a finals del S.xix per negocis, i que va trobar a Blanes i a la Costa Brava el racó perfecte per dur-hi a terme el seu somni: crear un jardí botànic de referència internacional. El 1951, un any abans de morir, va crear la fundació que porta el seu nom per donar continuïtat a aquest seu gran projecte vital. Actualment, la Fundació Carl Faust és la propietària i gestora del Jardí Botànic Marimurtra i duu a terme diferents projectes divulgatius, de recerca i conservació seguint els designis del seu creador. Carl Faust, però, és una figura encara poc coneguda de la qual la Fundació en vol reivindicar tant els valors com els principals punts vitals. Per això ara presenta una extensa biografia que aprofundeix en la vida de Carl Faust, el seu entorn, els seus motius, objectius, etc.

Aquest projecte biogràfic ha estat conduït durant els darrers tres anys per l'historiador Eduard Puigventós, qui ha recorregut a diferents fonts historiogràfiques per dur-lo a terme com ara arxius públics i privats,

l'extensa documentació epistolar del propi Carl Faust, publicacions d'època, etc. Tot plegat per oferir un detallat recompte de la vida d'aquest personatge extraordinari que va aconseguir realitzar una aportació excepcional al seu entorn a través d'un període històric convuls a cavall d'un canvi de segle, de dues guerres mundials i una de civil, entre altres dificultats. El resultat ha estat una biografia que porta per títol 'Marimurtra, la república dels biòlegs', fent al·lusió a una coneguda sentència que Faust va fer en una carta a XXX, a qui li explicava amb quin objectiu va crear el Jardí Botànic Marimurtra.

El llibre ha estat editat per l'editorial acadèmica Documenta Universitària i es pot adquirir físicament a la botiga del Jardí Botànic Marimurtra, i també a la botiga virtual de Marimurtra.

La Fundació Carl Faust preveu enllestir diverses presentacions del llibre just per al període de després dels mesos d'estiu i sempre que les circumstàncies sanitàries ho permetin. ■

Clínica Veterinària RODAMÓN Dra. Mònica Pérez Redruello

De dilluns a divendres de 10.30
a 18 h. Dissabtes de 10 a 12 h.

C. Josep Tarradellas, 6
BLANES
Tel. 972 352 046

PAIS DE LC
BOICOR
Pastisseria Onenck
Blanes

C. Jaume Ferrer, 2 - Tel. 972 33 03 80

Càritas Interparroquial de Blanes

Una entitat al servei de la vila

Càritas Interparroquial de Blanes és una institució present a la localitat des de fa més de cinquanta anys. L'entitat compta amb un equip de 122 voluntaris i té per objectiu ajudar a les famílies més vulnerables de la població. Salvador Serres, president de l'entitat, destaca que en el primer semestre de 2020 s'han atès més d'un miler de famílies i s'ha repartit un total de 10.326 lots d'aliments.

"Bon dia, endavant!", diu una voluntària a una de les persones que espera per entrar a recollir una bossa amb aliments. "Espera aquí mentre és el teu torn!", avisa amablement a un altre usuari que acaba d'entrar al local. Són les deu del matí i els voluntaris treballen frenèticament per atendre a les persones que es troben a l'entrada esperant.

Una de les voluntàries és la Susana Hervás, que participa a Càritas des de fa prop de sis anys. Actualment, realitza classes de català i castellà a un grup de dones migrades. Considera el voluntariat una experiència molt "positiva" i "agraïda". El vincle que es crea entre el voluntari i l'usuari pot ser tan fort que "arriben a ser com una part de la família", explica.

També Miriam Estela Romero, considera el voluntariat una experiència satisfactòria. Va arribar de Colòmbia fa uns dos anys i actualment col·labora en el repartiment d'aliments. És motiu de goig "saber que es pot ajudar a les persones més necessitades i realitzar el bé", afirma.

REPARTIMENT D'ALIMENTS

Un dels nombrosos serveis que ofereix la institució és el de repartiment de menjar. Els productes provenen del Banc d'aliments, on els voluntaris es dirigeixen dues vegades per setmana per recollir el menjar i emmagatzemar-lo. Posteriorment, el recullen i porten al local. Allà, es preparen les bosses amb els diferents aliments i s'entreguen als usuaris que vénen a recollir-les.

"No és només la persona que ho ve a recollir sinó tota la família que viu d'aquella bossa amb menjar", remarca Jaume Sagrera, director de Càritas i responsable del servei de repartiment d'aliments. Per aquest motiu, és difícil conèixer el nombre exacte de persones que es nodreixen de cada lot d'aliments.

En aquest tipus de servei, és necessari tenir molt en compte les característiques i les possibilitats dels usuaris. Per exemple, és preferible proporcionar pots de llegums cuits, en lloc de crus, ja que alguns usuaris no poden permetre's l'import econòmic de gas que comporta encendre els fogons. També, algunes persones no disposen de neveres o sistemes de refrigeració, i per tant, no poden conservar alguns tipus d'aliments, com la verdura o la fruita.

Salvador Serres, president de Càritas, i Jaume Sagrera, director de l'entitat.

Voluntaris de Càritas realitzant les tasques d'emmagatzematge i repartiment d'aliments.

SERVEI DE ROBER

Un altre dels serveis que s'ofereixen és el rober, que posa a disposició dels usuaris tota mena de productes tèxtils, des de camisetes i pantalons, fins a roba de nadó o mantes. Margarita Casaús, responsable del rober, destaca que l'objectiu principal és "atendre a les persones que no poden anar a una botiga a comprar roba".

L'equip de voluntaris del rober s'encarrega de recollir la roba i realitzar una tria

Principalment, el rober dona servei a dos tipus d'usuari. D'una banda, les persones que per la seva situació econòmica no poden adquirir peces de roba i que, amb el vistiplau de serveis socials, poden recollir les peces que necessitin de forma gratuïta. D'altra banda, els usuaris que, es troben en una situació econòmica complicada, però no tan greu com el primer perfil. Aquestes persones també poden adquirir peces de roba, però fan un petit donatiu de 50 cèntims o un euro, que es reinverteix en Càritas.

L'equip de voluntaris del rober s'encarrega de recollir la roba i realitzar una tria. Les peces que no compleixen uns requisits mínims s'entreguen a un servei per a ser destruïdes d'una forma ecològica i no perjudicial per al medi ambient. A més, també s'ofereix un taller de costura, en el qual s'ensenya als usuaris a reparar les peces de roba. D'aquesta manera es fomenta l'economia circular i el reciclatge de productes tèxtils.

CULTURA I INTEGRACIÓ

Càritas també ofereix un servei de cultura, que té com a objectiu integrar l'usuari a la localitat a través de la realització de diferents accions. Salvador Pont, responsable del servei de cultura, explica que no es persegueix que l'usuari "canviï de color de pell, idioma o de cultura", sinó que "conegui on està, les nostres llengües i arribi a estimar Blanes".

Una de les activitats que s'ofereixen és el Taller d'Acollida Lingüística, Cultural i Comunitària (TALC) dirigit a persones que no estan alfabetitzades. A través d'aquest taller, s'ensenya a llegir i escriure en català i/o castellà a aquests usuaris i, a la vegada, s'intenta que coneguin i s'integrin a la comunitat. En aquest sentit, convé remarcar que han establert convenis amb tres associacions de veïns i un centre cívic de la localitat per realitzar les classes a aquests espais.

També s'ofereix un Servei d'Intervenció Escola (SIE), en què es proporciona ajuda per a realitzar els deures i es realitzen jocs pedagògics que complementen el sistema escolar. Segons Pont, aquest seguit d'accions potencien "sinergies amb les famílies", ja que molts dels alumnes són fills dels pares i mares que accedeixen al TALCC.

L'EFECTE DEVASTADOR DE LA PANDÈMIA

Durant els primers mesos de la pandèmia, el nombre de persones que necessitava l'atenció de Càritas va augmentar significativament. Des del 12 de març, un dia abans de l'inici del confinament, fins al 31 de juliol, el nombre de famílies que ha cer-

cat ajuda en la institució s'ha incrementat d'un 77,20%. A més, durant aquest mateix període, l'entitat ha donat d'alta prop de 500 famílies.

Càritas també ofereix un servei de cultura, que té com a objectiu integrar l'usuari a la localitat

Segons el president de Càritas, moltes d'aquestes famílies feia anys que no venien i ara, a causa de la pandèmia s'han vist obligades a tornar a demanar aliments. També, moltes persones es van veure de cop i volta sense cap mena d'ingrés i, tot i no haver utilitzat mai aquest servei, van haver de recórrer a aquesta ajuda.

De fet, l'única àrea que s'ha mantingut activa durant tota la crisi sanitària ha estat la de repartiment d'aliments. Tot i que, gran part dels voluntaris que conformen l'equip es troben en una franja d'entre 70 i 80 anys, i per tant, són població de risc, van continuar venint al local a preparar i repartir bosses d'aliments per a les persones que ho van necessitar.

Malgrat les ganes i la il·lusió del voluntariat i l'entitat per tornar a recuperar totes les àrees i serveis que s'ofereien, queden a l'espera per observar l'evolució de la pandèmia, determinar com adaptar-se a la nova situació i continuar realitzant una important tasca a Blanes. ■

El ple municipal de Blanes aprova el canvi de nom de l'Avinguda Joan Carles I pel de l'Avinguda de la República

La sessió plenària del passat 30 de juliol, es va aprovar retirar tots els reconeixements presents a la localitat respecte al rei emèrit

Per això, una de les demandes incloses a la moció contemplava que es donés compliment a una anterior proposta aprovada a la sessió del març de l'any 2018, on es va acordar que es canviaria el nom de l'Avinguda Joan Carles I pel de l'Avinguda de la República.

Si llavors la moció va aprovar-se per 17 vots a favor, tot i que finalment no es va fer realitat, en el cas de la d'ahir, ha prosperat per 13 vots a favor. D'aquest total, 10 corresponen als dos grups municipals que van presentar la moció, Blanes En Comú Podem i Esquerra Republicana de Catalunya, i 3 de Junts per Blanes. Per la seva banda, el Partit dels Socialistes de Catalunya i el regidor no adscrit es

van abstenir (6 vots) i els dos regidors de Ciutadans van votar-hi en contra.

A nivell local, no hi ha cap altre símbol ni extern ni intern que reti cap tipus d'homenatge a la corona ni a la família reial espanyola.

L'Avinguda Joan Carles I és un vial que enllaça el centre de la vila amb el veïnat de Mas Borinot, travessant els barris de Mas Enlaire, La Pedrera-Carretera de Lloret i Montferrant. Amb l'entrada en funcionament de la nova viabilitat parcial del Pla Costa Brava, va passar a tenir un sol sentit de circulació, i és una de les artèries d'entrades principals venint de Lloret fins al centre de la vila. ■

Blanes en contra de cedir el romanent de tresoreria a l'estat espanyol

L'Ajuntament de Blanes va aprovar una moció presentada per ERC, BECP i JxB que mostra el rebuig del consistori blanenç a posar a disposició de l'Administració General de l'Estat els recursos financers derivats del seu romanent de tresoreria. La proposta d'acord es va tractar en el ple municipal ordinari del passat 27 d'agost i es va aprovar per 14 vots a favor dels proponents i del regidor no adscrit, i 7 abstencions del PSC i C's.

La moció manifesta la disconformitat de l'Ajuntament de Blanes a l'acord signat

per la Federació Espanyola de Municipis i Províncies (FEMP) i el govern de l'estat per contribuir des dels municipis a desenvolupar una mobilitat sostenible, l'agenda urbana i polítiques de cures i suport a la cultura. També insta el govern de l'estat i els grups parlamentaris a recollir les reivindicacions financeres dels ens locals en els temes d'aquesta moció.

Aquest va ser l'únic punt de debat que estava inclòs a l'ordre del dia de la sessió ordinària del ple. ■

El Teatre de Blanes es prepara per l'estrena de la nova temporada a finals de setembre renovant les butaques

Una de les qüestions que el Departament de Cultura i Festes de l'Ajuntament de Blanes té molt clares en l'actual context de la COVID, més encara després de l'experiència de la Festa dels Copatrons, és que la cultura és segura sempre que es prenguin totes les mesures.

Aquest és l'objectiu que també ha menat a que, al llarg de les darreres setmanes, s'hagi estat treballant intensament en la preparació de la programació de tardor-hivern al Teatre de Blanes.

Està previst que la nova cartellera aixequi el teló cap a finals d'aquest mes de setembre, però mentrestant també s'ha aprofitat per fer diversos arranjaments i millores en l'estructura de l'equipament cultural. Una de les més destacades és la renovació de les butaques, que necessitaven un canvi. Durant les darreres setmanes, s'han estat desmuntant una a una i se li ha canviat l'entapissat per un de nou.

Per això, quan comenci la nova temporada les 411 butaques del Teatre s'hauran

renovat totalment. D'igual manera, s'ha aprofitat per fer una posada a punt i renovació d'altres elements logístics, decoratius i d'il·luminació, com per exemple els llums de guiatge que hi ha als esglaons que ajuden als espectadors quan s'ha de pujar o baixar a les fosques.

La renovació de les butaques del Teatre de Blanes no s'ha fet només per un motiu estètic. L'equipament es va posar en marxa el juliol del 2003, fa 17 anys, i des de llavors han omplert la platea centenars de milers d'espectadors. Aquesta gran afluència de públic significa que, amb l'objectiu de garantir la prestació del servei en unes bones condicions, cal realitzar periòdicament el manteniment dels components escenogràfics, instal·lacions i mobiliari. ■

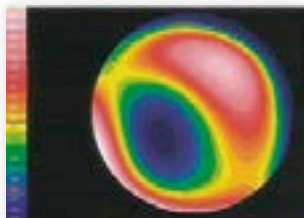
OPTICA PLANELL S

Plaça Verge Maria, 1 · 17300 Blanes
T. 972 33 69 58

La teva salut visual és la nostra prioritat!

T'oferim un servei integral per cuidar des d'avui la salut dels teus ulls

Detectar a temps una malaltia ocular és evitar que la teva vista es vegi afectada d'una manera irreversible

REFRACCIÓ COMPLETA
IDENTIFICACIÓ I CONTROL
QUERATOCON
GLAUCOMA
CATARACTES

CLÍNICA DENTAL

Fernando L. Cepeda Valdez
ODONTÒLEG
Col·legiat núm. 1.202

Plaça d'Espanya, 5, 1r
17300 Blanes (Girona)

Hores convingudes:
Tel. 972 336 250

Telèfon urgències
629 854 637
fcpda2010@hotmail.com

RAFFEL PAGES®

C. Muralla, 6 - 17300 BLANES
Tel. 972 33 50 87 - www.raffelpages.com
f raffel pages blanes

arquitectura urbanisme

Juan Salvador Surís i Sala, arquitecte.

arq(i)tec
SURÍS ASSOCIATS

C/. Esperança nº 45 baixos, Blanes - Gi-
Tel/Fax. 972.335.827
Mòbil. 630.970.991
mail. arq.tec@oasac.net
web. www.arqitec.cat

GIRONÈS I RODÉS, S.L.
Scs. de J. Gironès, S.A. · Fundada el 1962

Aigua · Gas · Electricitat · Climatització · Calefacció
Plaques solars · Domòtica · Manteniment industrial

Jaume I, 70 · 17300 Blanes · Tel. 972 330 660 · Fax: 972 351 820
info@gironesirodes.com

CALA TREUMAL

NOU ESTABLIMENT

Moments per gaudir la nit i el dia
www.calatreumal.com

CALA TREUMAL BLANES (GIRONA). TEL: 626 358 844 / 972 191 230 INFO@CALATREUMAL.COM

Maria Joancomartí, periodista

L'Ajuntament de Lloret de Mar reclama una sanitat 100% pública

El ple va aprovar una moció per reclamar un increment dràstic del finançament per part del Govern català

Una altra moció va servir per mostrar el rebuig a la monarquia espanyola i reclamar que s'investiguin les presumptes irregularitats

Lloret de Mar reclama una sanitat 100% pública. El ple va aprovar una moció impulsada per Lloret en Comú per instar el Govern català i les forces polítiques representades al Parlament de Catalunya perquè aprovin un increment pressupostari dràstic en l'àmbit de la Salut i garantir així el compliment dels compromisos d'inversions.

A més, l'Ajuntament lloretenc insta el Departament de Salut a elaborar un pla de xoc per reduir de manera dràstica les llistes d'espera de les atencions que s'han vist alterades per la gestió de la crisi sanitària de la Covid-19; i a garantir EPIS en condicions i proves PCR o serologies per a tota la plantilla sanitària. La moció també reclama que es recuperari el 5% del salari que es va retallar el 2010 a aquest col·lectiu.

Per vetllar per un sistema sanitari 100% públic i abordar les reivindicacions dels col·lectius professionals adscrits al servei, es demana la creació d'una mesa de negociació on hi hagi representats tots els agents implicats en l'atenció sanitària, amb presència de sindicats, col·legis professionals i entitats representatives del personal que depèn del departament.

Rebuig a la monarquia espanyola

D'altra banda, l'Ajuntament rebutja la monarquia espanyola, que considera "corrupte i hereva del franquisme", i reclama que s'investiguin les presumptes irregularitats comeses per alguns dels seus membres. El ple va aprovar una moció de Junts per Lloret i ERC, que han comptat amb el suport de Lloret en Comú i Força Lloret.

El text demana al Congrés de Diputats que constitueixi una comissió d'investigació al respecte, que clarifiqui també les possibles influències de la monarquia en la política diplomàtica i comercial de l'Estat espanyol amb l'Àrab Saudita.

A més, la moció reclama l'abdicació del rei Felip VI i que el president del Govern espanyol convoqui un referèndum per decidir si a Espanya hi ha d'haver una monarquia o una república. El PSC i els regidors no adscrits s'han abstingut, mentre que C's hi ha votat en contra.

Regulació del sector del taxi

D'altra banda, el ple també va aprovar la nova ordenança que regula el servei de taxi al municipi. Les principals novetats són que els taxis que puguin transportar mascotes hauran de portar un adhesiu identificatiu que ho especifiqui, mentre que els que no el duguin, no podran transportar animals; i la nova normativa marca que almenys el 20% del total de la flota de taxis del municipi haurà d'estar adaptada per a les persones amb mobilitat reduïda. Tot plegat són demandes que va fer el Consell del Taxi i que s'incorporen a l'ordenança que renova i millora la que s'havia aprovat el 2016.

Jordi Capdevila, jutge de pau quatre anys més

El ple també va escollir Jordi Capdevila com a Jutge de Pau de Lloret de Mar per als propers quatre anys. Capdevila exerceix actualment aquest càrrec, des que el 2016 el va agafar per primera vegada. A banda de Capdevila, també havien presentat candidatura Josep Maria Ribera, Antoni Alsina, Antoni Garcia i Darwin Austrich. ■

Assumpció Comas, fotògrafa
Pol Ginesta, redactor

Memòria fotogràfica

L'antiga Casa de la Cultura de Lloret

L'antiga Casa de la Cultura de Lloret va ser projectada per l'arquitecte municipal Enric Guiu Almuni. La inauguració de l'edifici va tenir lloc l'any 1980 i va representar un punt d'inflexió en el món associatiu i cultural lloretenc. La seva façana robusta i imponent va marcar tota una època. Disposava d'unes instal·lacions modernes: al pis superior un teatre-auditori amb un projector de cinema en 35 mm i a la planta baixa una sala d'exposicions. En una segona fase de les obres s'hi va afegir l'edifici de l'antic Institut Coll i Rodés que disposava de biblioteca i d'un espai habilitat pel Casal de Jubilats. Aquests dos edificis van romandre en peu fins l'any 2005 moment en que van ser enderrocats per a construir-hi un nou projecte arquitectònic.

La Casa de la Cultura actual és obra de Daniel Mòdol i va ser inaugurada l'any 2012. L'edifici, molt controvertit en el seu moment, va ser finalista del premi d'Arquitectura de les comarques de Girona del COAC. Amb un disseny innovador integra en un sol conjunt la Biblioteca municipal, una Sala d'actes polivalent, les oficines de Benestar Social i el Casal de la Gent Gran. **La seva estructura característica és el teló de fons d'una plaça que, fins a dia d'avui, encara no acabat de trobar la seva identitat. El nou disseny inclou com a novetat la realitat augmentada en el joc dels infants, en un moment en que potser és millor gaudir d'estar a l'aire lliure que no pas aferrats a una pantalla. ■**

1. Vista general dels dos edificis originals abans de ser enderrocats, 2005. 2. Moment de l'enderroc, 2005. 3. Vista de detall, 2010. 4. L'edifici ja acabat apunt de ser inaugurat, 2011.

La cultura transforma i ens transforma. Celobert

Assumpció Comas, fotògrafa
Pol Ginesta, redactor

Lloret compta amb la primera plaça de tot Catalunya amb realitat augmentada

La plaça Pere Torrent de Lloret és **la primera de tot Catalunya amb realitat augmentada**. Es tracta d'un projecte innovador en què les persones que passegen per aquest espai es troben amb **elements de jocs infantils amb efectes virtuals**. El regidor d'Urbanisme, Albert Robert, assenyala que són "uns taulells a terra, amb impressió digital, en què amb el mòbil i un codi QR apareixen **jocs i animals**".

Un indret amb realitat augmentada pionera és el resultat, després que hagin finalitzat les obres de la plaça Pere Torrent. El projecte de remodelació i millora dona més visibilitat a la Casa de la Cultura i converteix la plaça en un espai més "verda, viva i alegre", pel que fa a l'estètica, amb nous elements urbans d'il·luminació, mobiliari i jardineria.

Ara, queda pendent la pintura de la superfície, que es farà al mes d'octubre. A més, també s'ha fet un **reforç estructural i d'impermeabilització** a les zones treballades, per evitar filtracions d'aigua al pàrquing subterrani. L'aparcament ja s'ha reobert i funciona amb normalitat, coincidint amb la finalització de les obres.

El cost de la primera fase de la remodelació ha estat de prop de 700.000 euros. És un projecte inclòs en el pla operatiu de reconversió turística.

Segons fonts municipals, aquesta plaça amb realitat augmentada reforça el concepte d'**Smart Destination** que té Lloret, "l'única destinació de les comarques gironines amb aquest distintiu". ■

La nova Plaça Pere Torrent de Lloret de Mar.

La utopia és una veritat prematura. Celobert

Olga Casado,
periodista

Enric Dotras és president del Gremi d'Hostaleria de Lloret de Mar, una associació sense ànim de lucre, fundada el 1976, que treballa amb l'objectiu de donar el suport, assessorament i ajut necessari al sector de l'hostaleria local per fer de la destinació, la referència turística capdavantera de la Costa Brava.

Des de les diferents administracions públiques i també des de l'àmbit privat, s'han fet grans esforços per tractar de salvar la temporada turística estival. Quina valoració fa dels resultats que finalment s'han obtingut?

Hi han anat havent alts i baixos, en moltes ocasions, d'acord amb els missatges que han donat els nostres representants polítics, i que els mitjans de comunicació se n'han fet ressò. Aleshores, quan hi ha hagut una mica d'estabilitat, és a dir, que no han aparegut gaires missatges, hi ha hagut optimisme perquè les reserves s'han activat. Però en el moment en què hi ha hagut missatges alarmistes i negatius, les reserves s'han aturat.

Sempre que parlem de quelcom positiu no es pot comparar en res amb el 2019 o qualsevol altre any. Un percentatge important d'empreses no han obert. Moltes han fet l'esforç per obrir, més per tota la part laboral que no pas pensant

en generar negoci. En alguns casos, s'han generat més pèrdues que havent estat tancats. Alguns establiments que han obert han aconseguit reduir una mica les pèrdues. Però, dels casos que coneixem ningú ha pogut arribar a nombres positius. Els que millor han treballat, han reduït les pèrdues respecte de si no haguessin obert. No obstant això, per desgràcia, hi ha que han obert i han augmentat les pèrdues.

Quants establiments hotelers han obert aquesta temporada i quina ha estat la seva ocupació?

A Lloret hi ha aproximadament uns 60.000 llits, i d'aquests, han obert prop d'un 70%. Pel que fa a les ocupacions, el juliol es va tancar amb més d'un 30% de mitja d'ocupació i a l'agost, tot i que encara no tenim les dades tancades, haurem estat prop del 50%. Però parlem de mitges, hi haurà qui hagi estat quasi al 70% i qui no ha passat del 30%.

Felicito els empresaris, que han fet l'esforç d'obrir, sabent a tot el risc que s'enfrontaven i pensant a donar una sortida laboral a tots els seus treballadors. A més, els establiments més grans han parat vendes, la majoria al voltant d'entre el 60% i el 70%, per tal que no hi hagi aglomeracions i per poder mantenir les mesures Covid. Tot això, en moments en què s'estava venent bé, com el mes d'agost. En un any en què estàs tenint pèrdues, tens el risc d'obrir, has de fer ofertes i a més, quan estàs venent pares vendes perquè la gent no s'acumuli, em trec el barret amb la responsabilitat i la humanitat que han demostrat.

Les normes sanitàries i les restriccions a causa de la pandèmia han perjudicat a tots els establiments hotelers per igual?

Depenent de com els allotjaments estaven acostumats a comercialitzar-se, ho han tingut més fàcil o més difícil per poder-se adaptar. Aquell establiment que els últims anys havia fet molta reforma, s'havia especialitzat molt en públic de proximitat i en comercialitzar amb mercats més propers, directament i online, li ha sigut més fàcil adaptar-se que no pas el que tota la seva comercialització anava a través de turoperació amb països molt llunyans. Molts d'aquests són els que no s'han vist amb cor d'obrir i algun que ho ha fet ho ha tingut més difícil.

Quin ha estat el perfil de turista aquesta temporada estival?

Ha vingut turista de proximitat, català, espanyol i francès, en aquest ordre. Moltes vegades, feien reserves curtes i un cop aquí anaven perllongant. Era un perfil de client que tenia ganes de fer vacances i que ja ens coneixia. Però, també hi ha hagut molt de client nou recomanat pels ja fidelitzats. Molts visitants deien que se sentien molt més segurs aquí que en el seu país d'origen, per totes les mesures que trobaven als establiments. També, per l'ús de la mascareta, que inicialment va ser un greuge i després la gent es va anar acostumant. Tot això, generava una seguretat que s'ha anat traduint en una bona ocupació, dintre d'aquestes dades.

S'ha aconseguit mostrar Lloret com una destinació segura?

Pel boca a orella però també per les campanyes que es van fer al principi als mitjans de comunicació, hem sigut capaços de transmetre, no que érem una destinació segura, perquè qui digui això és un irresponsable, sinó una destinació que ens havíem preocupat molt d'estar preparats i fer el màxim de prevenció per la Covid. Així crec que ho hem demostrat i pensem que sí, que hem aconseguit ser capaços de transmetre això.

Com s'està preparant el sector hotelier per a la pròxima temporada turística?

Ens estem preparant molt. De cara a la temporada propera, estem treballant amb accions de màrqueting digital i preparant accions formatives. També farem repàs de les mesures Covid per mantenir-nos actualitzats i gestionarem el que estem preparant, per fer-ho arribar tant als treballadors com a les empreses. Estem treballant en tot això perquè en el moment en què ens deixin obrir amb una mínima normalitat, ser els més preparats.

Quines són les seves expectatives respecte de la temporada vinent?

La bola de vidre no la tenim. Desitgem que sigui millor, com no pot ser d'una altra manera. Però, considerem que això ha arribat per quedar-se. No sabem en quin moment hi haurà vacunes, ni quina efectivitat o periodicitat hi haurà per aplicar-les a tota la societat. No sabem quan sortiran medicaments que realment ajudin, com en altres virus, a minimitzar els efectes. Tenim confiança i esperança, que tal com estem veient en altres països europeus, la societat en general ho anirem normalitzant, prendrem totes les mesures preventives que toquen, aprendrem a conviure-hi i a tenir-li menys por. És com el mar, li hem de tenir respecte però no por. Esperem que si tots ens acostumem a anar vivint amb això i no ens prohibeixen fer de tot, puguem tenir en el 2021, una temporada millor que la del 2020. Confiam en això.

El sector hotelier lloretenc pot superar una altra temporada turística com la que hem viscut aquest estiu?

Ningú pot suportar ni la d'aquest any. A partir d'aquí, tothom busca les fórmules a veure com ho pot passar. Depenent del moment en què agafa a cada empresa, hi ha que ho tenen més fàcil i hi ha que ho tenen més difícil. Des del gremi, estem per ajudar i col·laborar en tot el que puguem perquè no és just que per una situació així tanquin empreses i es perdin llocs de treball. Si un establiment ha tancat perquè ho ha fet malament és una altra cosa, però en una situació com la que estem vivint, hem de reclamar que les administracions donin ajudes.

Des d'Europa s'ha recomanat que, com a mínim entre un 20% i un 25% dels fons europeus que venen cap a Espanya, vagin directes al sector turístic. Però els nostres polítics, encara no s'han pronunciat i això és vergonyós. S'ha d'exigir això per salvar a totes les empreses que en aquests moments ho necessiten. Com a mínim s'hauria de donar aquest percentatge, que és el que acaba generant el sector turístic al llarg de l'any en l'Estat, per tal de salvar les empreses i que surtin reforçades, en un moment així, per ser més potents i generar més llocs de treball.

Hi haurà establiments hotelers a la localitat que tancaran aquest hivern?

Segur. Molts hotels que es mantenien oberts a l'hivern ho feien amb els programes d'Imsero, i no hi haurà fins a gairebé el 2022. Això vol dir que aquest hivern quedaran molt pocs establiments oberts i que, per desgràcia, molts llocs de treball que hi havia de tot l'any no podran ser-hi. Hi han d'haver ajudes tant per l'empresa, com per la societat. No és lògic que tothom comenci a passar gana. No ens ho podem permetre.

Hi haurà hotels a Lloret de Mar que tancaran definitivament a causa d'aquesta atípica temporada turística?

Confio i farem tot el que faci falta perquè no sigui així. No ho permetrem. ■

Lloret Turisme presenta un nou web turístic amb continguts personalitzats per a cada visitant

Lloret Turisme, entitat de gestió i promoció turística de la localitat, ha presentat la seva nova pàgina web

El nou web turístic incorpora la metodologia *inbound marketing* per oferir el contingut de forma personalitzada a cadascun dels visitants. D'aquesta manera, l'usuari pot trobar propostes d'alt valor per a gaudir de la destinació durant tot l'any segons el seu perfil: família, parella, sènior o amics.

La pàgina web, que es troba disponible en sis idiomes (català, castellà, anglès, francès, alemany i rus) ofereix un planificador de viatges i destaca productes estrella com són les platges i el camí de ronda. No obstant això, també dona rellevància a altres tipus de productes a través de diferents propostes temàtiques. Així doncs, dins l'oferta cultural es poden trobar propostes com el Lloret dels Indians, el Lloret Mariner o el Lloret Modernista. Així mateix, a l'oferta esportiva i de lleure destaca el Lloret Adventure, el Lloret Nature i el Lloret Cycling, que compta amb un microsite propi.

El web també conté un apartat d'alimentació saludable i la secció Lloret Hub, que mostra la localitat com el punt de partida idoni per a la descoberta del fantàstic territori que l'envolta: pobles mariners i medievals, el triangle Dalí o la zona volcànica de la Garrotxa, entre d'altres.

Es tracta d'un *site* accessible i responsiu, que s'adapta als diferents formats de dispositius mòbils: tauletes, portàtils i telèfons intel·ligents. A més, ha millorat la usabilitat, aconseguint una òptima experiència d'usuari, fent més intuïtives i àgils les cerques de contingut, i també una reducció del temps de descàrrega.

L'any passat el web de promoció turística de Lloret de Mar va rebre més de 600.000 visites, el 50% provinents del mercat espanyol i gairebé el 20% del francès, amb un acumulat d'1.800.000 pàgines visitades. ■

La unitat de BTT de la Policia de Lloret de Mar ha fet més d'un centenar d'intervencions des de principis d'any

La unitat ciclista, que està formada per quatre efectius que patrullen per torns, ha realitzat més de cent intervencions d'ençà que va entrar en funcionament a principis de 2020. El principal àmbit d'actuació ha estat el nucli antic i front marítim, i entre les seves funcions hi ha la vigilància i el servei de proximitat a les zones comercials, turístiques i de vianants, on vetllen pel compliment de les ordenances municipals.

Entre les intervencions realitzades, han destacat les actuacions per mitjançar entre conflictes veïnals, motivats principal-

ment per sorolls i petits furtus. Com que els primers mesos de funcionament de la unitat han coincidit amb la crisi sanitària generada per la Covid-19, la unitat també ha realitzat actuacions com el repartiment de targetes menjador o el control del confinament en la primera etapa de la pandèmia, de la distància social en activitats de primera necessitat i de l'ús de la mascareta.

Lloret, juntament amb Llançà i Platja d'Aro, són els únics municipis de les comarques gironines a disposar d'una unitat de BTT especialitzada en els seus serveis policials. ■

C/ Aragó, 5
Plaça de Fesals - Lloret de Mar

www.arrosseriadefesals.cat

Telèfons de contacte:
972-361-254 / 617-518-386

Marina Garcia i Carbonell,
historiadora de l'art

Fornícules al carrer

Bocins d'història, cultura i religió del passat

Les capelles vuitcentistes de Sant Cristòfol, la Mare de Déu del Carme i Sant Joan Baptista

En el passat número de la revista vam parlar de l'única fornícula de Lloret que encara conserva el seu sant original. Com ja s'ha dit, els estralls de la Guerra Civil van provocar la desaparició i destrucció de les imatges que custodiaven la majoria de capelletes al carrer. Amb el temps la bona voluntat dels veïns i els propietaris va fer que fossin restituïdes i, alhora, en fossin renovades les festivitats populars que s'hi feien al voltant. Aquest és el cas de les fornícules dedicades a Sant Cristòfol, la Mare de Déu del Carme i Sant Joan Baptista, totes elles amb origen vuitcentista, que guarden el regust d'un temps passat.

SANT CRISTÒFOL

Lloret disposa de dues fornícules dedicades a Sant Cristòfol, una al nucli antic i l'altra al barri de Can Ballell. La més antiga data de finals del segle XIX i es troba en la façana ubicada entre la plaça d'Espanya, 8, i el carrer homònim. La casa que la custodia encara manté exteriorment la seva estructura original. Es tracta d'una antiga edificació senyorial que va ser bastida l'any 1885 per Cristina Domènech Parés, viuda del capità Josep Durall Salvador, conegut com a en *Munget*. Nascut en una família de navegants lloretencs, entre els anys 1841 i 1866, va pilotar la pollacra *Rosario*, construïda a les drassanes de la vila.

Tot i que en els plànols originals, conservats al SAMLML, no hi apareix plantejat el disseny de la fornícula, molt probablement aquesta va ser afegida en el mateix moment de la construcció de la casa, tal com ho testimonien diverses fotografies de la primera dècada de 1900. La construcció d'aquesta primera capella va marcar el punt d'inici d'una festivitat popular que es va mantenir pràcticament fins ben entrats els anys seixanta del segle XX.

UN SANT GEGANT

A occident, iconogràficament, Sant Cristòfol sempre ha estat representat com un personatge corpulent i gegantí que transporta a les seves espatlles al nen Jesús fent referència a un miracle recollit dins la seva hagiografia. La seva aparença no deixa de ser una reminiscència de la figura pagana de l'Atlas o l'Hèrcules que, amb la seva força, sostenen el món i la volta celestial.

Des del segle XIII el seu culte es va estendre ràpidament convertint-se en un sant molt venerat a les nostres contrades, juntament amb sant Sebastià, sant Antoni i sant Roc, que també s'invocaven com a auxiliadors contra la pesta. Per això el trobem sovint representat a les façanes de les esglésies

es i a les entrades de les muralles de les ciutats. A partir d'aquest moment la seva imatge va començar a adoptar dimensions gegantines per poder ser vista amb facilitat per tothom. Segons la tradició popular qui mirava el sant tenia garantia de no morir en les següents vint hores.

Curiosament, a Lloret hi va haver la voluntat d'expressar plàsticament l'aparença colossal de Cristòfol. La talla original, que custodiava la fornícula abans de la guerra, tenia unes proporcions extraordinàries en comparació amb la cavitat de la façana on estava col·locat. Malauradament la imatge de finals del segle XIX no ha arribat fins els nostres dies. L'actual va ser restituïda pels volts del 1940 i no conserva les proporcions de l'anterior.

LA FESTA AL VOLTANT D'UNA FORNÍCULA

La capelleta de sant Cristòfol, considerat patró dels conductors i viatgers, és un clar exemple de com, de la voluntat privada, en nasqué una tradició de la qual en van participar durant prop de dos segles tots els lloretencs. Aquest fet és corroborat per les celebracions que, des de finals del segle XIX, es feien al voltant d'aquesta capelleta.

La premsa local de l'època en descriu l'ambient distès i pintoresc: *"Los vecinos de la plaza de la Constitución celebraron la pasada fiesta de San Cristóbal, organizando por la tarde diferentes juegos con premios para los chiquillos y bailes por la noche al son de un piano que tocó el profesor señor Coll. La plaza se hallaba vistosamente engalanada con banderas, flámulas y farolitos de colores y en la pequeña capilla del Santo cananeo brillaban algunas luces, piadoso obsequio de diferentes devotos."*

Amb tot, les primeres benediccions d'automòbils no van arribar fins el 10 de juliol de l'any 1925. Aquesta va ser la data en

què es marcava l'inici d'una tradició que va perdurar i sobreviure després de la guerra. Aquell dia, a banda de retre els honors al sant, es va organitzar una audició pública de sardanes i altres ballets populars. Van participar-hi una trentena de vehicles d'hisendats lloretencs com per exemple: el *Cadillac* del sr. Roviralta, el *Buick* de Jaume Ciuró i l'*Amilcar* del doctor Agustí Blanch entre d'altres.

Cap al 1950 la festivitat de Sant Cristòfol ja s'havia convertit en una diada consolidada. Se celebrava un ofici solemne a l'església parroquial, i en acabar, es procedia a la benedicció de cotxes, motos i bicicletes. La plaça i els cotxes s'engalanaven per l'ocasió amb garlandes de flors i banderetes. Tancaven la festa una audició de sardanes i algun ball de nit amb la vinguda d'alguna de les orquestres destacades del moment. Els més menuts

1. Sant Cristòfol. Fornícula original: 1885. Imatge del sant: ca. 1950 Foto: MA Comas.

2. Sant Cristòfol. Parc de Sant Cristòfol, Can Ballell. Fornícula i imatge del sant: 1995. Foto: MA Comas.

3. Mare de Déu del Carme. Plaça del Carme, 3. Fornícula original: 1892. Imatge de la marededéu: ca. 1950. Foto: MA Comas.

4. Sant Joan Baptista. Fornícula original: 1864. Imatge del sant: ca. 1950. Foto: MA Comas.

esperaven amb delit poder embarcar damunt dels cotxes de línia i camions que aquell dia anaven plens de gom a gom.

Durant la dècada setanta i vuitanta, la benedicció d'automòbils tenia lloc a la plaça de l'església. L'any 1995, per iniciativa de la junta de veïns del barri de Can Ballell, es va construir la nova capella prop del parc que porta el nom del sant. Des de llavors la festa de benedicció dels automòbils es va traslladar a aquest nou emplaçament. La imatge, adquirida als tallers de sants d'Olot, va ser beneïda per mossèn Josep Benet i Cantó. La capella és obra de Salvador Ramírez García, veí del barri.

MARE DE DÉU DEL CARMÉ

La fornícula dedicada a la Mare de Déu del Carme està ubicada a la façana de l'antic casalot de Can Guinart – Grassot en el número 3, a la plaça del mateix nom.

L'origen d'aquesta casa l'hem de buscar ja en el segle XVI coetàniament amb la construcció de la parròquia de Sant Roma. A l'empara del portal d'entrada a la vila, ubicat al carrer Santa Cristina, es comencen a construir les primeres edificacions seguint una estructura de carrers estrets i enrevessats. La proximitat amb el mar i la seva situació estratègica va propiciar que la casa es dotés amb elements defensius com la torre de defensa. Aquest punt de guaita, junt amb el campanar de Sant Romà i la torre Consistorial, ajudava a prevenir i a avisar de possibles atacs i pirateria.

L'aspecte actual de la plaça del Carme està estretament relacionat amb la construcció l'any 1912 de l'antic Cinema Modern. Per emplaçar aquesta nova edificació l'Ajuntament va expropiar part de

la finca, que arribava en aquell moment a l'alçada del carrer de Sant Romà. Amb aquesta actuació urbanística es pretenia crear un nou espai obert que permetés esponjar l'estructura caduca dels carrers d'origen medieval. L'únic element que no va ser enderrocat amb l'expropiació va ser la font adossada del segle XIX que va romandre al vell mig de la nova plaça fins a finals dels anys seixanta.

LA FIRA DEL CARMÉ

Les primeres notícies de la celebració de la festivitat de la Mare de Déu del Carme a l'entorn de la capelleta les trobem en la premsa local vuitcentista. La fornícula molt probablement va ser emplaçada a la façana de Can Guinart l'any 1892. Aquesta data, tot i que quasi imperceptible, apareix en antigues fotografies en placa de vidre que es conserven actualment al Servei d'Arxiu Municipal de Lloret de Mar.

En aquell moment, per manca d'espai, les celebracions es feien a la plaça de la Constitució (actual Plaça d'Espanya) i al passeig de mar. Hi arribaven firaires i botiguers d'arreu, venedors de quincalla, dolços i llaminadures per al divertiment de grans i petits. La fira, que solia durar tres dies, va adquirir molta importància fins que amb l'esclat de la Guerra Civil va desaparèixer del calendari tradicional lloretenc.

La feria que esta villa celebra todos los años el día de la Virgen del Carmen, ha estado en la presente concurridísima. Los feriantes extendían sus tiendas o baracones desde la entrada de la Plaza de la Constitución al paseo de la misma. Estos se han retirado ya, con gran contento de los papas y disgusto de los chiquitines².

La antiga imatge de la Mare de Déu del Carme va ser destruïda durant la Guerra Civil i no va ser reemplaçada fins els anys quaranta. Cap als anys setanta, a l'empara d'aquesta fornícula, es va tornar a consolidar la celebració veïnal, amb actuacions, sardanes, balls, jocs, berenar i una arrossada de germanor. Aquesta festa com a tal es va mantenir fins al començament de la dècada del 2000. Actualment, des de fa uns sis anys, els veïns del carrer del Carme han recuperat la festa.

UN ELEMENT ARQUITECTÒNIC CURIÓS

A banda de la torre de defensa, al primer pis de Can Guinart, i a pocs metres de la capelleta, hi ha un balcó en forma rodona que volta la casa per la façana del carrer de Sant Romà. Des d'allà estant, el propietari de la casa, podia veure l'església parroquial de Sant Romà i, fins i tot, l'altar si la porta era oberta. Segons expliquen, va ser construït expressament com a mostra de la devoció dels habitants de la casa.

SANT JOAN BAPTISTA

Durant el segle XIX la revetlla de Sant Joan era una celebració molt important per als lloretencs. La participació activa de la gent de mar va fer que es convertís en una de les dates més assenyalades del calendari festiu local. Són testimoni d'aquesta devoció les dues fornícules dedicades al sant que es troben al carrer de la Vila, una en el número 51 i l'altra just al davant, al número 42. Aquestes dues imatges eren conegudes pels més grans com "Sant Joan nou i Sant Joan vell".

La capella més antiga va ser beneïda l'any 1864 fent participar com a padrins a Marieta Gelats Durall i a l'avi Robert.

5. Sant Joan Baptista. Fornícula i imatge original: data desconeguda, probablement ca. 1930.

La fornícula més nova, probablement dels anys trenta, va ser col·locada arran d'una baralla entre veïns. El propietari de la capella vella s'havia ofès amb la resta d'organitzadors de la festa i, com a venjança, va treure el sant de la fornícula guardant-lo a dins de casa seva. En resposta d'aquests fets el veïnat va sufragar la construcció d'una nova capella just a la finca del davant per tal de poder celebrar la festa sense problemes. Malgrat semblar no tenir solució les disputes es van solucionar i el sant antic va tornar a lluir a la seva capella.

UNA FESTA MARINERA DESAPAREGUDA

Dins el calendari de festes locals, la revetlla de Sant Joan era considerada el preàmbul de la Festa de Santa Cristina. Els mariners i pescadors, que hi tenien molta devoció, ajudaven amb els preparatius i estenien un tendal damunt el carrer de la Vila a l'alçada del primer pis de les cases perquè fes ombra. Els veïns contribuïen en engalanar les façanes i els carrers amb enramades, corones de flors i banderetes. Tot plegat feia la il·lusió d'un envelat

La antiga imatge de la Mare de Déu del Carme va ser destruïda durant la Guerra Civil i no va ser reemplaçada fins els anys quaranta

a l'aire lliure. Se sap que en alguna ocasió, fins i tot, es va guarnir el tendal amb vaixells en miniatura portats per les famílies de navegants. Per a costejar les despeses de la festa es sortejava un xai entre els assistents que era passejat pel poble a coll de les criatures.

“Los vecinos de la calle de Santa Eulalia solemnizaron la festividad de San Juan Bautista, adornándola con banderas y ramaje é iluminándola por la noche con multitud de vasos decolores y banderas. Durante las noches del domingo al lunes hubo bailes al son de un piano, prolongándose la diversión hasta la madrugada. No hay que decir que un gentío inmenso invadió durante los dos días la citada calle, llenándola del bullicio y algazara propios de estas fiestas populares.”³

Per anunciar la festa s'organitzava una cercavila o passada que anava amenitzada per una orquestra de renom. El seguici va estar encapçalat durant molts anys per n'Isclé, un personatge popular, que s'encarregava de portar nomenat la bomba de sant Joan un gran fanal de drap amb un cul de ciri encès a dins. L'acompanyaven els obrers del sant, el jovent, saltant i rient de manera festiva, i tota una gran comitiva de lloretencs amb atxes enceses. Feien el recorregut pel carrer de la Vila, el de Sant Romà fins arribar al carrer Sant Joan, on giraven per anar passeig amunt fins a tornar al punt de partida.

L'any 1934, després de trenta-dos anys sense celebrar-se, es va recuperar la fes-

ta. Amb motiu d'això la comissió de veïns dels Carrers de la Vila, de Santa Eulalia i Santa Caterina van restaurar les dues capelletes. Alhora es van organitzar balls fins ben avançada la nit i van recuperar la tradició de sortejar un xai.

“El Carrer Major fou engarlandat des del carrer de Sant Albert fins al de «El León», i molt ben il·luminat, culminant el conjunt davant les dues capelletes del Sant vora les quals tocava l'orquestra i on l'animació fou major. També apareixia adornat algun carrer transversal. Les coques es vengueren en abundància. La gran animació de la festa es mantingué fins al final i hi contribuï una considerable aflluència de jovent foraster. Ens diuen que per l'any vinent, si Déu vol, la Comissió mantenedora té el propòsit de restaurar la popular passada pels carrers de la població, amb les seves típiques bomba, lluminària i bullicios seguiment”⁴

Malgrat tot la festa va anar perdent adeptes i va tenir moltes anades i vingudes. Amb l'esclat de la Guerra Civil la festa va caure en l'oblit fins que va ser recuperada pel lloretenc i compromès amb la cultura Joan Ribot Portés (1907-1978), que la va mantenir uns anys. Des de llavors només algun tímid sopar de germanor entre veïns, a la dècada dels noranta, va marcar el punt i final d'una de les festes vuitcentistes més importants de la vila. ■

¹El Distrito Farnense, 14/7/1895. Pàgina 5.

²El Distrito Farnense, 23/7/1893

³El Distrito Farnense, 1/7/1894

⁴Aires Lloretencs, 1/7/1935

cuina mediterrània
Planiol
-Restaurant-

972 36 93 42
Platja de Fenals - Lloret

f Wi-Fi

Llibreria Fleca Fenals

PREMSA - REVISTES - LLIBRES
CÒPIES I IMPRESSIONS des de USB
SERVEI DE CORREU ELECTRÒNIC
ENQUADERNACIONS MATERIAL ESCOLAR
FLECA I PASTISSERIA

C. Pere Codina i Mont, 57 | Fenals - Lloret de Mar
Tel. Fax. 972 36 77 76 | papereria@pfenals.com

LOTERIA DE CATALUNYA
OBERT TOT L'ANY

Rosa M. Sureda Solà

Tècnica de Patrimoni Cultural

Ajuntament de Tossa de Mar

El Far de Tossa

És el regal des d'on albirar la immensitat del mar i el cel

Encimbellat dalt de tot del recinte emmurallat que conforma l'extraordinària Vila Vella, hi trobem el Far de Tossa. Arreu, els fars els has d'anar a cercar. En el nostre cas, te'l trobes com a colofó final d'una passejada entre segles d'història. És com la guinda del pastís. És el regal des d'on albirar la immensitat del mar i el cel. Se t'eixampla l'ànima davant el pany de blau que bressola la nostra vila, que és la vostra. El Far, conegut a Tossa per "Sa farola", va ser inaugurat l'any 1917 i convé dir que va ser la resposta a la petició dels pescadors de la vila que trobaven que hi havia una zona d'ombra entre Blanes i Palamós. El far es va començar a construir l'any 1914, i cal dir que per la seva construcció va caldre obrir un tram del pany de muralla amb la finalitat de fer-hi el camí d'accés. En aquells moments, els avenços tècnics eren sinònim de progrés i obrir la muralla es considerà un mal menor o necessari.

El Far de Tossa es troba a seixanta metres sobre el nivell del mar i la seva llanterna il·lumina una distància de 21 milles nàutiques, que vindrien a ser uns 39 kilòmetres mar endins. Després del Far de Sant Sebastià (Palafrugell), el Far de Tossa és un dels més importants de la Costa Brava. El nostre far, és el germà bessó del Far del Port de la Selva, arquitectònicament parlant.

El far conté, a la seva planta baixa, el Museu del Far de Tossa

Actualment, el far, conté a la seva planta baixa, el Museu del Far de Tossa. Hem de dir que una de les persones expertes a nivell nacional en el món dels far i de tot allò que representen, és el nostre benvolgut David Moré i Aguirre, arxiver municipal. No cal dir que en David ha documentat de manera acurada, i amb un munt de detalls, el contingut de l'espai expositiu convertint la visita al museu en un procés d'aprenentatge rigorós per a tota aquella persona interessada en el món dels senyals marítics. En el museu, també podem donar una ullada als llibres de visites del far. Eren els llibres on cada persona que visitava el far podia escriure-hi una petita dedicatòria. En el nostre cas hi podem trobar dibuixos extraordinaris i fins i tot la signatura d'en Josep Pla. Cal fer esment però a un document d'especial interès: en el far, podem visualitzar un valuós document audiovisual on el senyor. Alberto Aguirre,—faroner de Tossa durant quaranta anys, i descendent de tota una estirp de faroners, professió gens fàcil i per la qual s'havia d'opositar a nivell estatal—, ens narra en primera persona la seva experiència vital al far de Tossa.

L'espai expositiu del far de Tossa, també ha pensat en els més menuts. Hem disposat uns plafons fets expressament per a ells amb dibuixos molt acolorits i disposats a la seva alçada per apropar-los al món dels fars. També hi podreu trobar una taula interactiva on podreu descobrir la senyal lumínica de cada un dels fars de la Costa Brava, passejar-vos pels fars històrics de la Mediterrània, conèixer la vida d'Auguste Fresnel, el pare de la llanterna de cristall de quars... i fer en definitiva que la vostra visita a Tossa sigui una experiència que us endinsi en el món apassionat dels fars.

El Far de Tossa es pot visitar de dimarts a diumenge de 10h a 20 h. ■

1. Vistes des del Far de Tossa, Sa Farola.
2. Museu del Far de Tossa
3. Espai expositiu del museu pensat per a totes les edats.

La campanya gastronòmica del cim i tomba tanca una temporada d'estiu amb bones dades en restauració a Tossa

El turisme de proximitat i la campanya "Retroba't amb Tossa" han ajudat a mitigar entre els restauradors la crisi turística provocada pel Covid-19

Dades d'ocupació en restauració

L'alcaldeessa, Imma Colom, va aprofitar l'acte per fer públiques les dades d'ocupació en restauració que enguany ha assolit Tossa durant els mesos de juliol i agost. En aquest sentit, i a través de l'Oficina de Turisme, s'ha consultat als restauradors per la xifra de negoci aconseguida aquest 2020 per comparar-la amb la del 2019, obtenint un resultat del 76,8% d'ocupació aquest any respecte els mesos de juliol i agost de l'any passat.

Tot i aquesta davallada, el sector i el mateix Ajuntament han valorat de manera positiva els resultats. Les expectatives en general eren molt menors i es preveia un impacte negatiu més alt degut a la baixada del turisme estranger. Tanmateix, donades les circumstàncies de la caiguda del turisme internacional i el context derivat de la crisi del Covid-19, aquestes xifres han estat possibles gràcies al turisme de proximitat captat amb la campanya "Retroba't amb Tossa".

En una temporada on la majoria d'hotels grans de Tossa no han obert les seves portes, l'objectiu ha estat mantenir estimulat el sector i centrar-se en l'atracció i la fidelització del turisme de proximitat per a incentivar l'ocupació d'hotels familiars, càmpings, cases d'estiueig i promocionar la despesa en el comerç i la restauració.

I és que, fins i tot, altres indicadors com el control dels vehicles estacionats als aparcaments municipals, mostren que el turisme de proximitat s'ha incrementat respecte a l'any anterior.

L'Ajuntament va presentar el passat dia dimecres dia 2 la campanya gastronòmica de "La Cuina del Cim i Tomba", el plat típic de Tossa, que se celebra cada any a la població durant tot el mes de setembre i del que ja us em varem parlar a l'edició d'agost del Celobert.

Els restaurants de la vila que hi participen són membres del col·lectiu de la Cuina Tradicional Tossenca i ofereixen un menú especial amb un primer plat, el cim i tomba de segon plat i uns postres.

L'origen del cim i tomba es troba profundament arrelat a la tradició marinera de Tossa. Abans, quan anar a pescar a la vela o a rem significava haver d'estar fora de casa moltes hores, els pescadors de Tossa s'emportaven a la barca un fogó, un xic de carbó, un morter i una olla de ferro. En un cistell també hi carregaven patates, cebes, alls, tomates i pebrots, així com oli i espècies (sal, pebre, safrà, etc.) i el pujaven a bord. Quan arribava l'hora de dinar, dins l'olla hi posaven la ceba i les patates a rodanxes, el pebrot i la tomata trinxats i

uns grans d'all. Llavors hi afegien el peix de la pescada, que sortia trencat de la xarxa i sabien que no podrien vendre (bastina, lluernà, aranya, rata, rap, gat, etc...), hi tiraven un bon raig d'oli, ho cobrien d'aigua i ho deixaven coure a foc ràpid. Mentre, agafaven un morter i hi feien un allioli negat ben abundant, que posaven per sobre del peix quan aquest ja era cuit, deixant-ho bullir tot junt de 2 a 5 minuts més. Tot seguit ho enretiraven del foc i ho tenien llest per menjar. Era un plat de peix i vegetals molt primari, però molt bo.

A l'actualitat, els peixos que més s'utilitzen per preparar el cim i tomba són el rap, el rom o turbot, el bacallà i la rajada o bastina.

Els restaurants que participen a la campanya del 2020 són Bahía, Can Carlus, Can Pini, Castell Vell, El petit de Can Carlus, L'Ajustada, Mestre d'Aixa, Minerva, Sa Barca, Sa Muralla, Túrsia, Víctor i Victòria. ■

Josep Borrell, filòsof

No sabem fer el que sabem que hem de fer.

Abans de que esclatés la situació actual relacionada amb la COVID-19 havíem previst publicar aquesta sèrie de tres articles, tres cabil·lacions, al voltant del nostre model de societat. El primer va veure la llum en el darrer número de Celobert abans del confinament, però els altres dos ja no van tenir ocasió de ser publicats.

D'acord amb la direcció de la publicació, per tant, reprenem ara aquesta sèrie d'articles partint novament des de l'inici de la trilogia. No per repetició, sinó per respectar la seqüència i poder oferir al lector el format que més s'acosta a allò que vam concebre en el seu dia. Amb permís de la COVID-19, us oferim aquests articles que esperem que siguin del vostre grat.

La resistència al canvi és un dels fenòmens que més em contrarien de la manera de ser dels humans. Som una espècie que ha assolit el nivell d'evolució més alt del planeta (aquí cal dir allò de 'presumptament'), és a dir, que en algun moment hem fet un dels canvis més espectaculars que han vist aquest món, però per altra banda, som incapaços de posar en marxa aquelles accions que sabem que son imprescindibles per a la supervivència al planeta a mig i llarg termini. Això ens porta a fer una sèrie de consideracions que podríem compartir. La primera, potser de caire més filosòfic, és constatar el que ja fa gairebé cinc-mil anys que sabem: la raó i l'emoció viuen dissociades dintre nostre. Negre sobre blanc: sabem el que cal fer per salvar el planeta tal i com el coneixem avui en dia. Ho sabem. Sabem què hem de deixar de fer. Ho sabem. I tot i així, som incapaços de posar-nos mans a l'obra. Al bell mig de la famosa pintura 'L'Escola d'Atenes' hi apareixen Plató i Aristòtil, un assenyalant el cel, i l'altre aguantant la ma sobre la terra. En els milers d'anys de pensament occidental que han seguit a aquestes dues grans figures, els pensadors de tots els temps s'han estat preguntant qui dels dos tenia més raó, per acabar sentenciant que els dos en tenen, i cap d'ells la té del tot. I per això ara estem on estem.

En altres paraules: els éssers humans hem assolit un nivell de racionalitat molt alt. El més alt que es passeja pel planeta Terra (altra cop, presumptament), però això no és suficient per actuar racionalment i fer el que sabem que hem de fer. La nostra altra meitat es revela. La passió, l'emoció, potser la comoditat ens diuen que intentem viure un dia més com ho estem fent ara i que ja canviarem més endavant. Sens dub-

te això passarà, i sabem que llavors serà massa tard. Però tot i així, la nostra raó no és capaç de moure aquesta muntanya d'irraó.

Potser Hume, assegut en un pub de la seva estimada Edimburg, estava en el cert quan deia que 'el cor té motius que la raó desconeix'. Però quins són aquests motius? En un escrit llançat al futur parlaré de qui realment està actuant racionalment. Però ara, aquí, tinguem clar que no som els homes els qui ho estem fent. Tenim davant una senyal darrera l'altra: els glaciers, la desaparició d'espècies, els incendis forestals brutals a diferents racons del món, els temporals fora de temporada que ens arrasaren les platges i els camps, les crisis humanitàries, els desplaçaments de població per problemes d'accés a l'aigua, etc. I tot i així, ens limitem a curar les hemorràgies amb tiretes. Apliquem l'estratègia de l'estruç esperant llançar la pilota a un futur en el que el miratge del progrés etern ens ha promès que no hi hauria problemes. Però aquest futur no existeix. Ni existirà. Ens l'estem carregant ara. Avui, ahir, demà... i cada dia una mica més.

Una teoria plausible podria ser que la por que ens provoca la projecció d'un futur desastrós a nivell planetari (climàtic, mediambiental, biològic, econòmic, social...), al qual ens adrecem, no té prou força per superar la por al canvi a curt termini. Un curt termini que hem d'afrontar ja mateix. Tenim por de perdre el nivell de vida actual, la qualitat de vida actual, la manera de viure actual. I juguem "de farol" contra el planeta al cost de generar, com a mínim, molt mala consciència. Perdem segur, ho sabem. I, tot i així, som incapaços de fer res. Perdem segur. ■

Pensar i estar completament viu és el mateix. Hannah Arendt

Edicions Proa
380 pàg.
PVP 19,50 €

Tots els camins

Un any abans de fer els vuitanta, Joan F. Mira va començar, amb la senzillesa clàssica dels savis, aquest llibre de memòries que continua el celebrat *El tramvia groc*. Enrere ha quedat el barri de La Torre enmig de l'Horta.

Ara el nostre memorialista té catorze anys i ha trobat, després de la mort del pare, la vocació religiosa i el desig de ser sant. La crida el du al monestir d'Iratxe i, més endavant, a la universitat Gregoriana de Roma, ciutat d'atractius infinits que sempre més serà la seva segona pàtria urbana. Als carrers i les placetes romanes, l'ànima de santetat es va dissolent "com un bloc de gel sota una pluja finíssima". Aleshores s'inicia un periple que fa passar el jove Mira per fàbriques de Düsseldorf, pel París del 1968, i per Oslo, Budapest i Oxford. Hi

Joan F. Mira

veiem el compromís polític, un amor italià, el descobriment de l'antropologia social, Claude Lévi-Strauss, l'estada a la Guinea Equatorial... fins que, com un final d'etapa, un rostre en blanc i negre anuncia a la televisió que s'ha mort Franco. ■

Als carrers i les placetes romanes, l'ànima de santetat es va dissolent "com un bloc de gel sota una pluja finíssima"

Edicions Proa
Poesia
184 pàg.
PVP 18 €

Sense el dolor no hauríem estimat

«Des de la joventut ha estat per a mi una pràctica habitual compondre les meves pròpies antologies dels poetes que admirava... Ara m'he proposat afegir –feta per mi mateix– l'antologia més difícil, la de la meva pròpia obra, ara que, als meus 82 anys, ja no li deuen quedar gaires incorporacions futures. És la primera vegada que ho faig sense que el sentiment que m'empeny sigui ni d'admiració ni de necessitat de consol.»

És un sentiment més personal i rude: alguna cosa semblant a mirar-me al mirall...»
(De l'epíleg de Joan Margarit.)

Joan Margarit
Sanaüja, la Segarra, 1938

És poeta i arquitecte, catedràtic jubilat de Càlcul d'Estructures de l'Escola d'Arquitectura de Barcelona. En l'àmbit de la literatura catalana li han estat concedits, entre d'altres, el premi Carles Riba 1985, els premis de la Crítica Serra d'Or 1982, 1987 i 2007, i el premi Nacional de Literatura de la Generalitat de Catalunya 2008. En l'àmbit hispànic, ha rebut el Premi Nacional de la Crítica de 1984 i de 2008, el Premio Rosalía de Castro de 2008 i, el mateix any, el Premio Nacional de Poesía. Pel conjunt de la seva obra, el 2013 li va ser concedit a Mèxic el Premio Víctor Sandoval Poetas del Mundo Latino —conjuntament amb el mexicà José Emilio Pacheco— i el 2017 a Xile el Premio Iberoamericano de Poesía Pablo Neruda. Recentment, ha rebut el Premi Reino Sofía de Poesía Iberoamericana i el Premi Cervantes. ■

Editorial Univers
176 pàg.
PVP 18 €

Nits d'estiu

Onze de les veus més destacades del panorama literari actual ens parlen d'aquelles nits d'estiu on tot s'atura, on la templada calma després de l'intensa calor del dia treu les històries que tots tenim dins, i sobretot aquestes veus saben narrar.

Com a Barcelona Suites, aquests onze relats portaran al lector a un lloc on no fa falta moure's per arribar, on tot pesa menys i tot és millor, com en una inoblidable i màgica nit d'estiu.

Col·lectiu d'autors

Nits d'estiu inclou narracions de Marc Artigau, Mar Bosch, Roc Casagran, Melcior Comes, Carlota Gurt, Stefanie Kremser, Jordi Nopca, Sergi Pàmies, Clara Queraltó, Lluïcia Ramis i Sílvia Soler. ■

[...] aquelles nits d'estiu on tot s'atura, on la templada calma després de l'intensa calor del dia treu les històries que tots tenim dins

Editorial Univers
Novel·la
192 pàg.
PVP 18,50 €

La dona efervescent

Mar Bosch Oliveras

La maternitat confinada

Mar Bosch Oliveras s'ha proposat un repte difícil: construir una novel·la a partir d'una premissa esbojarrada, com aquelles que tant agradaven a Pere Calders

El confinament ha estat un túnel molt llarg per a moltes mares (algunes solteres) que han estat tancades a casa amb les criatures, sotmeses a una atenció constant, absorbent i fins i tot esclava. La protagonista de *La dona efervescent* (Univers) és l'Eva Botet, un personatge d'una novel·la anterior de Mar Bosch Oliveras. Si a *Les generacions espontànies* l'Eva ja mostrava senyals de ser una dona emprenedora i independent, aquí s'enfronta a la prova de la maternitat (ha parit bessonada) amb una dificultat afegida: un bon dia la veueta de la seva difunta sogra se li instal·la al cervell i li va dictant tot el que ha de fer. Sí, l'Eva viu una mena de confinament mental amb la mare del seu marit.

No és fàcil construir una vivència i uns personatges de carn i ossos a partir d'un plantejament tan grotesc, sobretot si el marit t'ha abandonat, el sogre ha fugit i la veïna se't fica a casa a deshora.

La maternitat de la Botet és indolora. No sembla patir per les seves criatures ni estimar-se-les gaire

La dona efervescent és un artefacte enginyós, escrit amb gràcia, amb un argument ben sostingut a pesar que bona part de la primera part s'estén com un *running gag* ple de punts de fuga hiperbòlics. A la Botet no li ha calgut patir una pandèmia per viure una maternitat confinada. És un personatge que ens causa simpatia però alhora té el do de ser refractària, en el sentit que repel·leix a tothom, excepte la sogra que se li enganxa darrere el lòbul de

l'orella. No us explicaré com se'n deslliura. La maternitat de la Botet és indolora. No sembla patir per les seves criatures ni estimar-se-les gaire. Tampoc l'afecten les carències materials que patiria una mare soltera sense feina, perquè té la vida econòmicament resolta. Quin és doncs el problema de l'Eva Botet? Què la converteix en un personatge de novel·la amb tots els ets i uts? Com és que se sent tan culpable? Per què viu la maternitat com una presó? Per què necessita sentir-se protegida? Són preguntes que l'autora finalment respon amb l'inquietant desenllaç de la novel·la.

Bosch només podia alliberar la seva protagonista amb una temptació: la de sotmetre's a una autoritat encara més gran que la de la sogra. El camí de la Botet fins a l'alliberament final serà ardu, s'haurà d'entregar a la policia de la manera més patètica per encarar-se a la seva culpabilitat, fins a adonar-se que una dona no és lliure si no se'n sent. I Mar Bosch ens ho explica sense caure en la temptació del realisme.

Mar Bosch Oliveras

(Girona, 1981) és llicenciada en filosofia i especialitzada en periodisme cultural per la Universitat de Girona. Després que la seva primera novel·la, *Bedlam. Darrere les hores càlides*, li valgués el xxxii Premi de Novel·la Curta Just M. Casero, publica *1001 curiositats de Girona i el Gironès*, un recull d'articles divulgatius sobre la seva ciutat. Amb *Les generacions espontànies* es va confirmar com una de les veus més interessants del panorama actual català. ■

Llibreria Ça Trencada

C/ Roig i Jalpí, 10, 17300 Blanes Tel. 972 35 51 67

SIMÈTRIC
marcs a mida

C. Vall de Venècia, 40
LLORET DE MAR

Tel. **972 37 00 87**
simetriclloret@hotmail.com

Entre la impetuositat i el lirisme

Compost per tretze relats, *Cavalcarem tota la nit* no és un recull unitari, però sí que hi abunden uns trets d'estil, uns tons narratius, unes relacions humanes i uns conflictes que donen, llevat d'excepcions, una entitat prou cohesionada al conjunt.

Pere Antoni Pons, escriptor

Edicions Proa
Col·lecció A tot Vent
192 pàg.
PVP 18 €

La prosa, més robusta que gràcil, és enèrgica, transparent i compacta. Gurt sap descriure amb precisió —sense subratllats ni obscurantismes— els caràcters dels seus personatges. També sap delimitar els estats d'ànim que els governen. Els escassos trets, idees i comportaments que els defineixen són suficients tant perquè el conte no es dispersi com perquè tingui un nucli dramàtic poderós.

Cavalcarem tota la nit
va guanyar el premi
Mercè Rodoreda 2019

Tot i que el punt de vista i la naturalesa del narrador de cada conte és diferent —alguns estan narrats en primera persona i altres en tercera, alguns són homes i altres són dones, n'hi ha d'ancians i n'hi ha de mitjana edat—, el to i la mirada de la majoria presenten sobretot dues modulacions. Uns, els que van més de cara a barraca, es caracteritzen per una impetuositat desapassionada, vital però sempre analítica. Penso en *Les comportes* i *A totes*, que figuren entre els més reeixits. Altres contes, en canvi, són més esforçats, florits i poètics. En aquests casos, l'estil de vegades fluïxeja, resulta reiteratiu i pot caure en el tòpic, com passa en certs passatges de *La terra no em gronxa* i, sobretot, en el relat que tanca el recull, *Primer va ser el cavall*, després va ser l'escafandre, un cos estrany dins el llibre.

Un element compartit per molts personatges de Gurt és la seva condició de solitaris. Alguns són víctimes de la solitud —l'home de cara desfigurada de *Cyrano*, la botiguera ressentida i farta d' *Un món sense balances*, el vidu temerari o desesperat d' *Un forat ben fondo*—, però també n'hi ha que simplement van a la seva. És el cas de la protagonista de l'esplèndid *L'estiu etern*. És una dona que s'ha proposat no sortir de casa durant un mes i que es passa els dies en la "intimitat" de la seva piscina. De tant en tant rep les visites d'un veí, però un afany

de perfecció per part d'ella —Cheever hibridat amb Hawthorne— fa impossible cap mena de relació.

Un altre motiu repetit del llibre és la dimensió metafòrica de moltes de les històries. És una dimensió metafòrica que de vegades porta el conte al terreny del fantàstic —a *El dia de l'alliberament*, una dona gran que ja està de tornada de tot se suïcida mitjançant una màquina esborradora o "desatomitadora"— i que altres vegades simplement n'amplia o en distorsiona el perímetre realista —els túnels a *La volta que els cobria*, la velocitat a *Com si fossis immortal*, el rellotge i el temps a *Segons fets a la nostra mida*.

Cavalcarem tota la nit és un llibre desigual —com la majoria de reculls de contes— però notable, que mereix ser llegit amb les expectatives justes. Ni més ni menys.

La solitud i les metàfores de Carlota Gurt

De tant en tant, la literatura catalana viu fenòmens inesperadament exitosos. Són llibres d'autors —¿o més aviat d'autores?— poc o gens coneguts que, per les raons que sigui, de cop acaparen l'atenció dels mitjans de comunicació, són recomanats i comentats a les xarxes socials, generen un cert debat —sobre el seu valor o sobre alguns dels temes que tracten— i aconsegueixen distingir-se dins l'atapeïda sobreabundància d'un panorama literari en què la majoria de títols passen desapercebuts.

Cavalcarem tota la nit, el recull de contes amb què Carlota Gurt va guanyar el premi Mercè Rodoreda 2019, anava pel camí, abans que la pandèmia del Covid-19 girés damunt davall les nostres vides, de convertir-se també en un fenomen: havia generat expectatives, havia recollit elogis, els mitjans s'hi havien fixat i s'estava venent bé. Gens malament, si tenim en compte que aquest és el primer llibre de Gurt, que és traductora professional. ■

ESPAI

OFF

TEATRE FORA DEL TEATRE
www.teatredelacostabravasud.cat

CICLE
DIFERÈNCIA?
LLIBERTAT!

TEATRE DE LLORET

OCAÑA,
REINA DE
LAS RAMBLAS

11/10/2020

INFANTICIDA

7/11/2020

COM MENJA
UN CANÍBAL

4/12/2020

TEATRE DE BLANES

PROGRAMACIÓ TARDOR 2020

TEATRE
COSTA BRAVA
SUD

LES COSES EXCEPCIONALS

Cia: Sixto paz Produccions i El Terrat
Diumenge 20 de setembre / 19.00 h
10€

NOUCENTS

El pianista de l'oceà
Diumenge 4 d'octubre / 19.00 h
18€

UNA NIT MOOOLT COMPLICADA

Dissabte 17 d'octubre / 21.00 h
15€

TINDER SORPRESA

Andreu Casanova
Diumenge 29 de novembre / 19.00 h
10€

ELS BRUGAROLS

Dissabte 5 de desembre / 21.00 h
18€

FREE PIANO

Carles Marigó
Dissabte 12 de desembre / 21.00 h
5€

Organitza:

Venta d'entrades a
www.teatredelacostabravasud.cat